

PŘED SLÁVOU NEOCHRÁNÍ ANI SMRT!

DEREK LANDY

Detektiv
Kostlivec

HRA S OHNĚM

Detektiv Kostlivec

V sérii

již vyšlo
ŽEZLO PRAPŘEDKŮ

chystáme
HRŮZA BEZ TVÁŘE

DEREK LANDY

HRA S OHNĚM

slovar

Text copyright © Derek Landy, 2008
Illuminated letters copyright © Tom Percival, 2008
Cover illustration © Tom Percival, 2006
Cover design © blacksheep-uk.com, 2017
Cover illustration © Tom Percival, 2017
Skulduggery Pleasant™ Derek Landy
Skulduggery Pleasant logo™ HarperCollins Publishers
Translation © Pavel Kaas, 2023
Czech edition © Nakladatelství Slovart, s. r. o., 2023
All rights reserved

Detektiv kostlivec. Hra s ohněm

Z anglického originálu *Skulduggery Pleasant. Playing with Fire*
vydaného nakladatelstvím HarperCollins Children's Books

v roce 2008 přeložil Pavel Kaas

Redigovala Viola Somogyi

Korektury Adéla Lapáčková

Editorka Kateřina Eliášová

Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., v roce 2023

Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tisk TBB a. s., Banská Bystrica

Vydání druhé, v Nakladatelství Slovart první

ISBN 978-80-276-0581-1

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.cz

*Tuto knihu věnuji své rodině –
protože bez vás bych ji nikdy nedokončil...*

*Nadine – vřelost, laskavost a ohleduplnost.
To jsem celý já.*

*Audrey – největším vzrušením tvého života
je pravděpodobně fakt, že jsem tvůj bratr.*

*Ivane – k popisu mé osoby byla použita
prázdná slova jako „brilantní“, „úžasný“ a „inspirativní“,
ale zdaleka ne dostatečně.*

*Pokud má někdo z vás pocit, že v těchto věnováních
bylo něco upřímného nebo srdečného, dopřejte mi chvilku,
abych se mohl potichu zasmát...*

Protože srdečná upřímnost je vyhrazena babičce.

*Chic, tuto knihu věnuji i tobě,
za všechnu lásku a podporu, jež jsi mi za ta léta projevila.
Přísahám, že tě miluji mnohem víc,
než tě má rádo kterékoliv z tvých ostatních vnoučat.*

I

VE VZDUCHOPRÁZDNU

Valkýra Kainová narazila na parapet a zavravorala. Ztracenou rovnováhu už nedokázala získat zpět. V panice zalapala po dechu a zmizela za hranou římsy.

Kostelní věž se tyčila vysoko a hrdě nad centrem Dublinu. Svěží noční vánek přinášel zdola z ulice útržky smíchu. Zněly z ohromné hloubky.

Muž v potrhaném kabátě přistoupil k okraji a s úšklebkem se podíval dolů.

„To je ale ponižující,“ poznamenal. „Copak nevědí, jak jsem nebezpečný? Jsem velmi, velmi nebezpečný. Jsem zabiják. Jsem vycvičený *stroj* na zabíjení. A přesto pošlou *tebe*. *Dítě*.“

Valkýra cítila, jak jí prsty svírající římsu ochabují. Ignorovala rýpání muže stojícího nad ní a rozhlížela se po něčem jiném, čeho by se mohla zachytit. Dívala se všude kolem, jen ne dolů. Dole byla ulice, od níž ji dělil dlouhý pád, po němž by následoval prudký dopad. Nechtěla se dívat dolů. S ničím *dole* teď nechtěla mít nic společného.

„Kolik je ti let?“ pokračoval muž. „Třináct? Který zodpovědný dospělý pošle třináctileté dítě, aby mě zastavilo? Co je to za uvažování?“

Valkýra se mírně zhoupala směrem ke věži a opřela se nohama o nevelký výstupek. Začal ji ovládat strach a cítila, jak jí tělo trne. Zavřela oči, jako by se tím chtěla ochránit před přicházející vlnou ochromení.

Muž byl Holomek Ničema, momentálně hledaný v pěti zemích pro několik pokusů o vraždu. Teď si dřepel na okraj střechy a spokojeně se usmál.

„Já dělám z vraždy umění. Když já... když já *zabívám*, ve skutečnosti maluji velký, nesmírně velký obraz a používám k tomu krev a... a... nepořádek. Chápeš?“

Dole pod Valkýrou se mihotavě třpytilo velkoměsto.

„Jsem umělec,“ pokračoval Ničema. „Někteří lidé to ovšem neocení. Nerozpoznají zkrátka skutečný talent, když ho mají před sebou. Ale to nevadí. Já nejsem zahořklý. Můj čas přijde.“

„Hadovec se pokusil přivést zpět Beztvárné,“ dokázala ze sebe vypravit Valkýra. Prsty ji pálily a svaly na nohou jí přímo hořely. „Zastavili jsme ho. Zastavíme i tebe.“

Rozesmál se. „Cože, ty si myslíš, že chci, aby staří bohové znovu chodili po světě? Vážně? Myslíš si, že Všivák Hadovec byl můj vůdce? Já nejsem jeden z těch jeho šílených učedníků, jasné? Já jsem svým vlastním pánem.“

Valkýra měla jedinou šanci, ale potřebovala se uklidnit, aby ji mohla využít. Se svými schopnostmi, jakkoliv dosud omezenými, dosahovala tovaryšské úrovně – dokázala manipulovat se zemí, vzduchem, ohněm a vodou. V této fázi jejího výcviku však její schopnosti nefungovaly, pokud panikařila.

„Tak jestli nechceš, aby se vrátili Beztvární,“ řekla, „co doopravdy chceš? Proč to děláš?“

Ničema zavrtěl hlavou. „Tomu bys nerozuměla. To jsou záležitosti pro dospělé. Chci jen trochu uznání toho, kdo jsem, to je vše. Nechci zase tolik, ne? Ale to ty samozřejmě nechápeš. Jsi ještě dítě.“ Pokrčil rameny. „No nic. Přišel čas zemřít.“ Natáhl se k ní a chystal se do ní strčit.

„Zabil jsi někoho?“ zeptala se rychle Valkýra.

„Co? Uniklo ti, co jsem řekl o přeměně vraždy v umění?“

„Ale ve skutečnosti jsi ještě nikoho nezabil, že? Četla jsem tvůj spis.“

Zamračil se. „Technicky vzato dejme tomu ne, ale dnes ta noc nadešla. Budeš první.“

Připravila se, ovládla svůj dech. „Najdi prostor, kde se všechno spojuje,“ zamumlala.

Ničema se zamračil. „Co?“

Valkýra vykoplá nahoru, pravou rukou se pustila výstupku a soustředila se na pocit vzduchu na dlani. Zatlačila proti němu, jak ji to učili, vzduch se zachvěl, tlakovou vlnou zasáhl Ničemu a podrazil mu nohy. Valkýra svírala okraj parapetu a nohy se jí komíhaly ve vzduchu. Hekla námahou, povytáhla se výš, přehodila levou paži přes okraj a vytáhla se nahoru celá. Když vstala, ruce a nohy se jí třásly vyčerpáním. Odstoupila od okraje. Vítr jí sfoukl tmavé vlasy do obličeje.

Ničema už vstával a Valkýra viděla, jak mu obličej rudne vzteky. Lusknutím prstů vykřesala jiskru a uchopila ji do dlaně. Pokusila se soustředit, pokusila se proměnit jiskru v plamen, ale to už se na ni Ničema řítíl jako rozjetá lokomotiva.

Valkýra vyskočila do výšky a vykoplá oběma nohama současně. Zasáhla ho do hrudi. Ničema znovu upadl a rozplácl se na zemi jak dlouhý tak široký. Otočil se k ní právě ve chvíli

li, kdy ho dalším kopem zasáhla do čelisti. Celé jeho tělo se zkroutilo a Ničema znovu spadl, pak se zvedl na nohy, vzápětí však ztratil rovnováhu a znovu upadl. Plival krev a probodával Valkýru vzteklými pohledy.

„Ty malý spratku,“ zavrčel. „Ty namyšlený, záludný malý spratku. Ty vůbec nevíš, s kým si zahráváš, co? Stanu se tím největším zabijákem, jakého kdy svět poznal.“ Pomalu vstal a oťel si rukávem roztržený ret. „Až s tebou skončuji, předám tvoji zohavenou, zakrvácenou mrtvolu tvým pánům jako varování. Poslali tě proti mně samotnou. Příště budou muset poslat celý prapor.“

Valkýra se usmála a Ničema vztekle vybuchl: „*Co je tu sakra k smíchu?*“

„Tak zaprvé,“ prohlásila a její sebevědomí pozvolna narůstalo, „nejsou to moji *páni*. Já nemám žádného *pána*. Zadržte nepotřebují celý prapor, aby tě dostali. A zatřetí – a to je opravdu to nejdůležitější – kdo říká, že jsem přišla sama?“

Ničema se zamračil, otočil se a uviděl, že se k němu blíží kostlivec v černém obleku. Pokusil se zaútočit, ale pěst v rukavici ho udeřila do obličeje, noha ho zasáhla do holeně a současně dostal loktem do hrudi. Zhroutil se k zemi jako hadrový panák.

Smrtislav Hezoun se obrátil k Valkýře. „Jsi v pohodě?“

„Zabiju vás oba!“ zavyl Ničema.

„Kuš,“ okřikl ho Smrtislav.

Ničema vyrazil kupředu. Smrtislav mu vykročil naproti, popadl ho za napřaženou paži, otočil ho a prudce ho zastavil úderem předloktí do krku. Ničema se otočil ve vzduchu a s bolestným výkřikem dopadl na zem. Smrtislav se znovu obrátil k Valkýře.

„Jsem v pohodě,“ řekla. „Vážně.“

Ničema se držel oběma rukama za obličej. „Tys mi snad zlomil nos!“ Nevšimli si ho.

„Hodně toho namluví,“ řekla Valkýra, „ale nemyslím si, že ví, co všechna ta slova znamenají.“

Ničema vyskočil. „Jsem prvotřídní zabiják! Dělán z vraždy formu umění!“

Smrtislav ho praštil znovu a Ničema předvedl jakýsi pokus o piruetu, než se svalil zpátky na zem.

„Holomku Ničemo,“ oslovil ho Smrtislav, „z moci, která mi byla udělena Zákonem Svatyně, tě zatýkám pro pokus o vraždu Alexandra Remita a Sofie Toilové v Oregonu, Couthurna Oda a Armigera Fopa v Sydney, Gregoryho Castallana a Bartholomewa...“

Ničema se pokusil o poslední zoufalý útok, který Smrtislav zarazil tím, že ho velmi silně praštil do nosu. Prvotřídní zabiják se zapotácel, zhroutil se a dal se do pláče.

ZABIJÁK NA SVOBODĚ

Bentley R-Type Continental z roku 1954 plul tichou dublinskou nocí jako černý žralok, lesklý a silný. Bylo to krásné auto. Valkýra si ho zamilovala skoro stejně jako Smrtislav.

Zabočili na O'Connell Street, minuli Spire a Pearseův památník. Ničema seděl vzadu a stěžoval si, že má pouta příliš utažená. Byly čtyři hodiny ráno. Valkýra potlačila zívnutí.

Loni touto dobou by byla zachumlaná v posteli a zdálo by se jí o... no, prostě o tom, o čem se jí tenkrát zdávalo. Teď bylo všechno úplně jinak a ona měla štěstí, když se jí podařilo spát v noci alespoň pár hodin. Pokud nešla po šilencích, jako je tehle Ničema, trénovala magii, a pokud netrénovala magii, cvičila se v boji, buď se Smrtislavem, nebo s Tanitou Dračicí. V současnosti byl její život mnohem více vzrušující, mnohem zábavnější a mnohem nebezpečnější. Jednou z hlavních nevýhod jejího nového života bylo, že už jen zřídka mívala sladké sny. Když konečně usnula, přicházely na ni noční můry. Trpělivě čekaly a nikdy je nepřestalo bavit si s Valkýrou pohrávat.

Za všechno se zkrátka platí, říkala si. A tohle je cena za život plný dobrodružství a vzrušení.

Majitelé Muzea voskových figurín ho po událostech předchozího roku uzavřeli a zřídili jeho novou, vylepšenou verzi v jiné části města. Stará budova nyní stála vedle svých sousedů, tichá, skromná a fádni, a její hlavní vchod byl zavřený, zamčený a zapečetěný. Valkýra a Smrtislav ale hlavní vchod stejně nepoužívali.

Zaparkovali vzadu u nákladní rampy a odvedli Ničemu dovnitř zadním vchodem. Chodby byly slabě osvětlené. Procházeli kolem osamělých historických postav a filmových ikon, na které tu sedal prach. Valkýra přejela rukou po zdi, aby našla vypínač, a vedle ní se otevřely posuvné dveře. Vykočila jako první po schodech dolů a v duchu se vrátila do loňského léta, kdy vstoupila do haly Svatyně a našla ji posetou mrtvými těly...

Dnes však žádné mrtvoly v dohledu nebyly. U protější zdi stáli na stráží dva Sekáči, celí v šedém, s kosami přehozenými přes rameno, helmy se sklopeným hledím směřujícím přímo vpřed. Sekáči působili jako strážci zákona a armáda Svatyně zároveň. Z těchto mlčenlivých a smrtelně nebezpečných zabijáků Valkýře dodnes naskakovala husí kůže.

Dvojitě dveře nalevo se otevřely a vyšel z nich nový Velký mág Thurid Guild. Vypadal zhruba na šedesát let, měl prořídle šedé vlasy, vráscitý obličej a studené oči.

„Takže jste ho našel,“ poznamenal Guild. „Předtím, nebo potom, co se mu podařilo někoho zabít?“

„Předtím,“ řekl Smrtislav. Guild jen cosi zabručel a pokynul Sekáčům. Ti vykočili kupředu a Ničema ucouvl. Když ho ale popadli pevně za paže, už se nebránil. Dokonce přestal kňučet kvůli zlomenému nosu, když ho odváděli pryč.

Valkýra se ohlédla po Guildovi. Přátelsky nepůsobil nikdy, ale zdálo se, že v její přítomnosti bývá obzvláště nepříjemný, jako by si pořád ještě nebyl jistý, jestli ji má brát vážně. Vždycky mluvil jen ke Smrtislavovi a na Valkýru pohlédl, jen když se na něco zeptala.

„Nastala situace, která vyžaduje vaši pozornost,“ řekl Guild. „Tudy.“

Smrtislav srovnal krok s Velkým mágem, ale Valkýra zůstala dva kroky pozadu. Guild převzal funkci hlavy Rady Starších, ale ještě mu zbývalo vybrat další dva čaroděje, kteří budou vládnout s ním. Zjevně to byl dlouhý a úmorný proces, Valkýra však byla přesvědčená, že ví, na koho Guildova volba padne. Byl to koneckonců muž, který respektoval sílu, a na tomto světě bylo jen málo silnějších lidí než pan Požehnaný.

Vešli do místnosti s dlouhým stolem, od něhož vstal právě pan Požehnaný – holohlavý, vysoký chlapík se širokými rameny a pronikavě modrýma očima.

„Dostal jsem znepokojivou zprávu,“ řekl Požehnaný a jako obvykle přešel přímo k věci. „Zdá se, že baron Mstislav uprchl z věznice v Rusku.“

Smrtislav nepromluvil hned. Po chvíli se pomalu zeptal: „Jak se dostal ven?“

„Násilím, alespoň podle zpráv, které jsme obdrželi,“ řekl Guild. „Bylo zabito devět Sekáčů a přibližně třetina vězňů. Jeho cela, stejně jako všechny ostatní, byla spolehlivě zajištěna. V žádné z nich nebylo možné použít magii.“

Valkýra pozvedla obočí a Smrtislav zodpověděl její nevyřčenou otázku. „Baron Mstislav byl jedním z Mizeriových nechvalně známých tří generálů. Nebezpečně fanatický, extrémně inteligentní a velmi, velmi mocný. Viděl jsem, jak se jen *podíval* na mého kolegu a ten se... roztrhl.“

„Roztrhl?“

Smrtislav přikývl. „Rozmetalo ho to na všechny strany.“
Obrátil se ke Guildovi. „Víme, kdo ho osvobodil?“

Velký mág zavrtěl hlavou. „Podle Rusů byla jedna stěna jeho cely prasklá. Zůstala v celku, ale byla popraskaná, jako by do ní něco narazilo. To je jediné vodítko, které v tuto chvíli máme.“

„Umístění věznic je přísně střeženým tajemstvím,“ řekl Požehnaný. „Je dobře skrytá a právě tak dobře střežená. Kdokoli za tím stojí, měl informace zevnitř.“

Guild se zatvářil kysele. „To je problém Rusů, ne náš. Jediné, nač se musíme soustředit my, je zastavit Mstislava.“

„Takže si myslíte, že má namířeno sem?“ zeptala se Valkýra.

Guild se na ni podíval a ona si všimla, že sevřel ruku v pěst. Pravděpodobně si ani neuvědomil, že to dělá, ale pro Valkýru to byl jasný a zřetelný signál, že ji pořád ještě vůbec nemusí.

„Mstislav se vrátí domů, ano. Má tady kořeny.“ Podíval se na Smrtislava. „Už jsme poslali naše lidi na letiště a do přístavů po celé zemi, abychom se pokusili zabránit mu ve vstupu. Ale vy víte lépe než kdokoli jiný, jak těžké je barona... zvládnout.“

„To rozhodně,“ zamumlal Smrtislav.

„Myslím, že můžeme předpokládat,“ pokračoval Guild, „že pokud tu baron Mstislav ještě není, pak dorazí brzy. Zatlkl jste ho před osmdesáti lety. Spoléhám na vás, že to uděláte znovu.“

„Udělám, co bude v mých silách.“

„Udělejte víc, detektive.“

Smrtislav Guilda chvíli pozoroval, než odpověděl. „Samozřejmě, Velký mágu.“

Guild je propustil úsečným pokývnutím a Valkýra promluvila, až když se vraceli chodbami.

„Guild mě nemá rád.“

„To je pravda.“

„Tebe taky ne.“

„To je *mystifikace*.“

„A co ten Mstislav? Je to zlé?“

„Úplně nejhorší. Myslím, že nikdy nezapomněl, jak jsem po něm hodil svazek dynamitových patron. Zjevně ho to nezabilo, ale rozhodně mu to zkazilo den.“

„Takže je teď celý zjizvený?“

„Magie dokáže zbavit většiny *fyzických* jizev, ale s oblibou si představuji, že jsem ho zjizvil emočně.“

„A co stupnice zla, kde deset by byl Hadovec a jedna Ničema?“

„Tam by baron bohužel přetočil ručičku až na jedenáctku.“

„Vážně? Protože to by znamenalo další stupeň zla.“

„Tak to doopravdy je.“

„Takže máme opravdu problém.“

„To ano,“ odvětil temně Smrtislav.

3

MSTISLAV

rvní, co baron Mstislav udělal, když vkročil na irskou půdu, bylo, že spáchal vraždu. Raději by byl dorazil bez incidentu, vystoupil z lodi a zmizel ve městě, ale byl k tomu donucen okolnostmi. Poznali ho.

Ten čaroděj si ho všiml v davu, když vystupoval. Mstislav se z davu vytratil a zavedl čaroděje stranou. Byla to snadná likvidace. Čaroděje překvapil. Krátký boj a Mstislavova paže obemkla mužovo hrdlo. Nepotřeboval ani použít svoji magii.

Jakmile se Mstislav zbavil těla, zamířil do centra Dublinu a vychutnával si po tak dlouhé době znovu nabytou svobodu.

Byl vysoký, hrud' měl rozložitou a jeho krátce zastřižené vousy byly stejně kovově šedé jako jeho vlasy. Oblečení měl tmavé, knoflíky saka vyleštěné do vysokého lesku a jeho boty hlasitě duněly po chodníku lesknoucím se v pouličním osvětlení. Dublin se od té doby, co tu byl naposledy, dramaticky změnil. Celý svět se dramaticky změnil.

Za sebou uslyšel tiché kroky. Zastavil se, ale neotočil se. Muž v černém ho musel obejít, aby se dostal do jeho zorného pole.

„Barone,“ pozdravil ho ten muž.

„Jdete pozdě.“

„Jsem tady, to je hlavní.“

Mstislav se podíval muži do očí. „Netoleruji neposlušnost, pane Morousi. Možná jste zapomněl.“

„Časy se změnilly,“ odvětil Morous mdlé. „Válka skončila.“

„Pro nás ne.“

Kolem projelo taxi a jeho světlomety na okamžik osvětlily Morousův bledý obličej a černé vlasy. „Není s vámi Sanguine,“ poznamenal baron.

Pak znovu vykročil a Morous s ním srovnal krok. „Brzy se k nám připojí, nebojte se.“

„Jste si jistý, že mu můžete věřit? Oceňuji, že vás vysvobodil z vězení, ale trvalo mu to osmdesát let.“

Od jiného muže než od Morouse by byla tato poznámka vrcholem pokrytectví, protože on sám nehnul ani prstem, aby Mstislavovi pomohl. Morous ale nebyl ani nikdo jiný a vlastně nebyl ani tak docela muž a loajalitu jako takovou neměl v povaze. Jistou míru poslušnosti snad, ale ne loajality. Z toho důvodu k němu Mstislav nechoval žádnou zášť.

Zášť ovšem choval vůči Sanguinovi...

Morous náhle začal přerývaně dýchat. Sáhl do kabátu a vyšmátral injekční stříkačku s jehlou, kterou si okamžitě vrazil do předloktí. Stlačil píst, čímž se mu bezbarvá tekutina dostala do krevního oběhu, a chvílku nato už zase dýchal pravidelně.

„Jsem opravdu rád, že to máte stále pod kontrolou,“ poznamenal Mstislav.

Morous schoval injekční stříkačku. „Jinak bych vám k ničemu nebyl, že? Co potřebujete, abych udělal?“

„Naše práce bude narážet na překážky v podobě jistých nepřátel, kterým bezpochyby budeme čelit. Jde například o toho kost-

livce, co si hraje na detektiva. Podle všeho má teď učednici – takovou tmavovlasou dívku. Dnes večer na ně počkáte před Svatyní a půjdete za nimi. Až bude sama, přivedete mi ji.“

„Samozřejmě.“

„Živou, Morousi.“

„Samozřejmě,“ zopakoval Morous po jistém zaváhání.